

REGULÓ.

Pesten vasárnap october 14^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

H e g y i v á r.

(Folytatása.)

Nehogy egészen elárultassam, futásnak eredtem; utamban egy kis árok volt; kikerülni időm nem vala — egy kis ugrással átvetem magamat. Jaj nekem! — lábamnak még egészen be nem hegedt sebe kiujult, 's az uton rám váró kocsin borzasztó fájdalma-közt jutottam a' városba.

Éjjel fájdalmas sebláz foga elő, 's a' kiujult, bár gyönges sérv, ismét négy hétre köte ágyamhoz. Közel valék a' megtévelyedéshöz; bennem a' gyönyörű gyermeknek, ki által jövőmszerencsáját megalapítandó valék, látványa naponként nőtt. A' marquis, kit csak egyetlen egyszer láthaték, komor 's visszatartozkodó volt; gyaníthatólag második látogatásomnak is vevé nesztét.

A' nálam állandó szállását forma szerint felütő unalom kény-szerite házi uram könyvtárát gyakrabban megtekintnem, 's minthogy már menni kissé tudtam, egy napon magam menék a' szobába, hol a' könyvszekrények álltak. Az első szekrényben általában tudós mű-vek, a' másodikban utazási rajzok, 's a' harmadikban legujabb re-gények, folyóiratok 's költemények voltak. Ez kissé különösnek tetszék előttem; mivel Melissa inasától, betegségem egész ideje alatt, tudományos iveken 's utazási rajzokon kívül semmi egyebet nem kaptam. Természetesen, az inas nem kis zavarodására, néhány fo-lyóiratot 's egy „szerelem vesszejei“ czimű novellát választék.

Mohón fekvém neki a' csinos kötetű könyvecskének, mert czi-me egy szerelembetegnek igen ajánló volt. — Már az első hat le-velen egyes szók alatt óntollal tett, itt ott alig látható, pontokat vettem észre; — a' jeleket előbb könnyen mellőzém; de mivel ezek laponta szaporodtak, figyelmesb levék. Az első pontot kikeresém, a' megjegyzett szót könyvpolczomra íráni; így folytatám ezt, 's em-lékmondatom előkerül.

Megmerevedtem. — Semmi kétséget sem szenvedett, hogy a' pontok a' nő kedves keze művei; szögyűjteményemen sietve akar-

tam haladni, mert legalább is egy ivnyi levelet reméltem. — De e' „hegyivár“ — „elveszve“ — és „szabadítás“ szókon kívül egy ige sem volt több megjelelve. Hogy ez tőle volt, egész bizonyossággal gondolhatám, mert emlékversecskémről kivüle senki sem tudott; de hogy e' jelentő szók sajátképpen mire valók? ez olly fontos kérdés volt, melyet fájdalom! meg nem fejtheték. Mit használt most, hogy a' nagyságtudományt négy évig tanultam, és a' vizsgálatot mindig becsülettel álltam-ki? Ezen egyszerű három szón szorgalmasan tanult egész betűszámvetésem megtört.

Késő estve feküdtem-le, 's a' mennyire másnap ágyam ledöncöléséből kivehetém, nyugtalan álomnak kelle lenni: természetesen a' „hegyi vár“, „szabadítás“ 's a' borzasztó „elveszve“ álomban bizonyosan nem alsó rendű szerepet játszanak.

Már másod nap a' mezei lakhoz akartam; de az okosság hevenyen győzelmes lön, 's elhatározám tökéletes kiépülésemet megvárni.

Nyolcz nap mulva egészen meggyógyultam. Egy alkalmas koszperd 's jól töltött mordálylyal fölkészülve mentem vágyaim célja felé; mentem, de mi nagy lön bámulatom, mindent mintegy kihálva lelvén. Az ajtók bezárva, az ablakok sűrűn befüggönyözve valának. Ezt eleinte a' marquis cselének gondolám; de midőn kilőtt mordályom csattanására hasonlólag semmi emberi lény nem mutatkozott, a' boszúság 's kétség minden nemétől megragadtatva, Melissa meglesése erős eltökélésével, haza mentem. Más nap estve a' város előtt fekvő fogadót meglátogattam, mellynek ablakából mind a' kapu mind az országutra láthaték. Várom nem soká kelle — a' marquis csézája kevés idő mulva tova zörgött; maga köpenybe burkolva dült a' kocsi szögletébe. Hirtelen fölültem készen álló lovamra, 's a' mint lehete, alkalmas távolságban követém a' sebesen haladó kocsit, melly útját a' mezei lak helyén a' bérczek közé irányzá. Tovább egy jó óránál követém erős ügetve; — a' kocsizörgés hirtelen megszűnt, 's az erdő ritkásán keresztül egy régi 's dűledező vár szürke tornyai 's czinfedele mutatkoznak. A' megjegyzett szó „hegyivár“ előttem egyszerre világos lön, 's a' többivel összefüggése tisztán lebege előttem, miből illy következtetést vonnom-ki könnyen lehete: a' marquis t. i. imádoztamat a' mezei lakból e' hegyi várba hozá-át, hol elveszve van, ha általam szabadítás nem jövend.

Jelen pillanatban valamit kezdeni, nem lelém tanácsosnak, 's annak kivitelét, mit most nem teheték, más napra határozám. Lassan lovagoltam haza felé, sohajaimat nyugoti szél ragadá keresztül a' légen; a' borús árnyak keblemből elröppentek, 's a' gondolat:

őt szerelme felőli meggyőződés után, Melissa körmei közül kiszabadítani, — kideríté lelkem homályát, 's megrövidité hosszadalmas éjemet. Más nap néhány órával ebéd után az említett hegyi vár felé lovaglék. Legényemnek a' lovakat mellék-uton a' városba vissza kelle vinni; 's magam nagy elővigyázattal kémlődni vonultam. Egy csalittal sűrűn benőtt dombról, a' felig leomlott várat kényelmesen nézdelhetém-át. Az idő fogaitól észrevehetőképp' megrongált fekete rom, őrtornyaival, titokteljesen néze rám alá. A' falakban magány látszék otthonosnak, 's mennél inkább vizsgálám a' kő-rögöket, annál jobban kezdék emlékezni, hogy a' marquis bizonyos vadászható részszel egy ócska kastélyt is vett. A' vonóhid felhuzva volt, 's mennyire kivehetém, az azt tartó lánczok ujak vagy legalább ki-jobbitva voltak.

Sokáig gondolkodtam, mint juthatnék-be Melissa mögött a' kalandos várba; a' falakat megmászni teljes lehetlen volt; a' zárt kapun bejutni éppen olly nehéz.

Ezer meg ezer hasztalan terv közt végre sötétedni kezdett, 's egyszerre úgy tetszék, mintha egy kocsinak távulzörgését hallanám. — A' szükség találmányossá tesz — helyem hirtelen elhagyva, a' lak-kapuhoz bokrok közt vivő ut megmászva lön; ehhez igen közel egy kőbe vésett kápolnácska volt, mibe hirtelen besuhantam.

A' kocsizörgés mindig közelebb jött, 's éppen midőn védhelyem bemenetelénél néhány tüskét hajtának-szét, a' hegyen fel a' marquis hosszú alakja ballagott. Nehéz szivszorulás foga-el, mi annál jobban nőtt, mennél közelebb jött vágytársam.

Nagy vigyázattal nyomám magamat a' kápolna egyik igen keskeny szögletébe, a' többit nyugodtan bizva a' történetre. De ki irjale ijedelmemet, midőn tiszteletre méltó szállás-adóm hosszú csontalakját, nyugalom végett a' kápolna előtti mohágyra veté. Alig merék lélekzeni, 's bár mi kevés hajlam volt is egyébiránt bennem a' fojtó hurut vagy mellbajokra, még is úgy tetszett, mintha gonosz nemű aszkór ért volna utól, mi engem szakadatlan köhögésre ingerelt.

Miután hivatlan őstromlóm hallható lihegése csillapodék, helyéről felkelt, háromszor tapsolt, 's a' vonóhid néhány másod-percz mulva, zörögve aláhullt. Soká gondolkodni arról, mit kelljen tennem, lehetlen volt. Csak hirtelen eltökélés segíthete. Bizonyos nemével a' vakmerőségnek a' kis templomot rögtön elhagytam, a' marquist a' tárt kapun csendesen követő. Csak másod percznyi késedelem, 's számomra csak az utánnézés maradand; mert a' küszöböt még nem léptem jól át, a' vonóhid mögöttem már felvonatott, úgy, hogy sarkaim is majd megsértettek.

Tehát már benn valék; 's mivel néhány pillanat után közel semmi emberi lény nem mutatkozott, ellenemet némán, valódi hét mért-földes léptekkel követtem.

Sietve haladt ő a' várudvar magas pázsitán, 's a' helyett, hogy az épület felé fordulna, oldalt a' vadon 's bozótos várkertbe ment. Őt száz lépésnél többet haladánk; minket sötét nyirsétány fogadabe, mellyen keresztül az ember meglehetősen szabad, 's mennyire éjjel kivehetém, kertész-kéz által egyenlitett 's csinnal rendelt térre juta. E' téren őt tovább nem követhetém; tehát a' bozótba lopódtam, uram további menetét szemmel tartandó. Melissa most vigyázva szétnézvén egy távolban fekvő, meglehetősen széles sziklacsoportra (Felsengruppe) lépe, minek tetejéről a' patak csörögve zuhant egy márvány medenczébe.

Nehogy őt szemeim elől elveszítsem, a' félhold világánál tüskéken keresztül a' kis zuhataghoz közelebb vonultam. Egy nyomásra, mit a' marquis jobb felől a' kötömgén tön, a' lerohanó patak egyszerre eltűnt — a' márvány medence félre tolt, a' szikla megnyílt — 's o' hét csudája az égnek! — egy tisztán világított, pompásan butorzott szoba, mellyben a' régóta kerestem tündérgyermek kereveten nyugvék, tűnt szemem elé. Alig lépett-be versenytársam, a' szikla bezárult, 's a' hátra maradt patak kevés percz múlva összhangzó pocsogással hullt a' medenczébe.

Legalább hússzor megtörlém szemeimet, hogy valljon az, mit láték, nem fölhevült képzeményem látmánya-e; de mint közelebb lépve a' patakot látám 's hallám, és kis idő múlva meggyőződém, hogy Melissa eltűnt: hinni kezdém a' lehetlenség tetszőt. A' dühösség egy nemével rohantam a' sziklára, mi azonban szépen zárva maradt. Csak tusám kiscsillapodta után jutott eszembe, hogy a' marquis a' kövek jobb felén tön nyomást, valószínűleg ezekben volt valami rugó vagy karika, mi által a' változás történt. Rövid gondolkodás után közeledém a' bűvös sziklához, min csak hamar egy kis karikát fedeztem-fel. A' titok kulcsa megtalálva volt, 's a' hasznos vagy káros következés meggondolása nélkül követém keblem ösztönét. A' vaskarikát meglehetősen erővel rántám-meg, 's a' kőmozgony, mintegy bűvös csapásra, kötelességét megtevé.

Könnyű elgondolni, minő képpel lépe a' marquis elé. Tekintetében halál 's megsemmisítés feküdt; 's ha elébe tartott mordályom bátorságát el nem veszi, Istenemre! az övé az enyimet rutul kijátszandja. Iszonyú jelenet volt ez. Arcz-szine vörös-sárga lön, 's ki nyújtott fegyveres kezét lefelé bocsátva, rövid magához térés után csikorgó hangon szóllt: „reszkess vakmerő!“ vétkedért drágán adózandol!“

„Én nem reszketek — felelém nyugalommal — mert lélekismere-tem szabad, 's ha nem csalódom, reszketni annak kell, ki az emberi-ség jogait kényúrként meri tapodni. Nézz oda! nyugalom van pillan-tatában azon tiszta lénynek, ki itt bűnös fogoly nőként szenved.”

A' marquis ekkor egy dühöngő taglejtéssel ragada mellen; de azon hidegség, melylyel mindkét kezét jókora erővel ruháimtól el-választám, majd eszméletre hozá, 's tört hangon rikitá: „uram, ne feledje-el, ki vagyok.”

„Éppen nem, — felelém alázattal — ön a' gazdag Melissa mar-quis, 's ezen lánykának zsarnoka, kit, az égre esküszöm, meg fog-gok szabadítani!”

„No szabadítsa hát” — makogá most ellenem, zsémbes hang-ját éles fülsértővé változtatva — „de vigyázzon — monda sátán — tekintettel, — hogy nemes szándoka kivitelében meg ne gátoltas-sék.” — Elrohant.

En és Sidonia (ez neve a' nőnek) soká álltunk mozdulatlanul; a' kocsizörgés elüze kábulatunkat, 's legfőbb és merészebb kívána-tim képe, szerényen 's az ártatlanság jeleivel közelite felém. „Sor-sa eldült” kezdé gyöngye hangon — „hagyjon-fel egy olly munká-val, mellynek kivitele felől aggódnom kell. A' marquis boszúja” —

„Nevetem e' boszút, ha önnek szemeiből rám egy jutalmazó pillantat esik, 's ezerszer áldom a' perczet, melly sorsát azon könyv által föltará.”

„Hogyan? hát megjelenése nem esemény? — szólla Sidonia vidámon — 's valóban sikerült volna a' megjegyzett szók által fi-gyelmét fölgerjesztenem”

Most a' felvilágosítások özönnel jöttek; kitudám nevezetesen, hogy a' marquis Sidoniát, mint szegény tiz éves árvát, vevé magá-hoz, 's kiképzése és neveltetésére minden lehető gondot fordíta. Rózsák 's gyémántokkal hinté, hogy a' jámbor teremtményt a' po-kol köteleivel annál biztosabban behálózhasa; mert csak nagy fá-radsággal sikerült a' tiszta 's ártatlan lánykának azon terveket meg-semmisíteni, mellyeket a' ravasz egykor kivihetni remélt.

(*Vége következik.*)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Allathűség. Miután korunkban a' hűség olly ritka portéká lön, hogy ha valahol olyanra találunk, különös tüneményként bámuljuk, még a' diva-tosb állathűséget is szinte csudának tekintjük. Így p. o. a' következő, mellyet le Comte ur utazási rajzaiban említ, mellynek valóságáról a' „Journal des Débats” még kezeskedik is, sokan fejcsóválva 's kétkedő mosolylyal hallják olvasni vagy beszélni. Bizonyos előkelő franczia Konstantinápolban a' szultannak udvarolván, midőn a' monarcha az udvarra vele sétálni ment (még

tán éppen karon fogva?) egyszerre két oroszlán ragaszkodott feléjük. A' francia eleinte nagyon megijedt; de midőn látta, hogy a' fejdelem őket kutyaként czírogatta, rémülése mulni kezdett, 's ő is bátorkodott ujjaikat egyik állatnak selyem lágyságú sörénye közé eresztetni, 's azt simogatni. Midőn a' szultán látta, hogy az állat vendégének tetszik, kegyelme jeléül neki ajándékozta. Intésére azonnal rabszolgák jöttek-elő, az oroszlánt lánczra teendő. A' királyi állat hatalmasan ellenszegült, többeket megsebesített, és csak urának többszöri parancsára engedé magát lánczra fűzetni. Ez után egy vas kalitkába tették, 's abban a' hajóra vitetett. Alig ért partra, a' lánczot eltépte, 's oly iszonyúan kezdett ordítani, hogy félni kezdtek tőle. Midőn a' szultannak ez fülébe jutott, maga ment a' partra. Alig pillantá-meg urát a' nemes állat, szemeiből öröm szikrái löveltek, hatalmasan szökdösött, 's végre egyik lábát urának nyujtá, mintha megszabadításaért könyörögne. Minden rabszolga és néző megindulva állott a' hű állat körül. Ekkor a' szultán parancslólag kiáltá neki: „Fatal, allez!“ Az oroszlán azonnal lefeküdt, fejét lábaira hajtá, ételt italt többé nem fogadott-el, 's tengeri útjának harmadik napján megszűnt élni. Nemde, a' hűségnek ezen igen szép vonása? Csak aztán olyan fatalis báro de manxi modorban ne volna írva!

Állati barátság. Minthogy elkezdtük tudósításainkat az állati hajlandóságról, folytassuk tovább is. A' kutyahűség, kutyának emberhez ragaszkodása, már közmondássá vált; de a' kutyák nemcsak gazdáikhoz ragaszkodnak oly nagy mértékben, minőt emberek között hiában keresnénk, hanem egymáshoz is, és ennek St. Vallier mellett francia országban nem rég igen érzékenyítő példáját látták. Három kutya vadászaton volt; egyik egy vad mókust (Eichkatze) egészen földalatti üregebe üldözött, honnan többé visszafordulni minden erőködése mellett sem tudott; pajtásai, miután az üreg száját darab ideig siker nélkül kaparták, szembetűnőleg szomorúan tértek haza. Más nap reggelén ujan eltűntek, 's este tikkadtan, vérző lábakkal és földdel borítva tértek haza; 's így ment ez több napig, míg végre a' háziak eltűnésök iránt figyelmesek kezdtek lenni. Egy hajnalon, keserves kutya-nyöszörgést hallott az eltévedt kutyának gazdája ajtaján; mint bámult el, midőn esontvázzá aszott kutyáját pillantá-meg, szabadítóinak körében. A' két hű ebtárs mihelyest ápoltatni látta pajtását, eltikkadva egy nyaláb szalmára dült. Utána járás után kiszült, hogy a' két kutya az üreg nyílását kitágítá és pajtását megszabadította.

KÜLÖNFÉLE.

Őn magában kétkedés. Angol lapok a' következő érdekes vonást közlik Telford építész életéből, ki több jeles műve között a' majnai csatorna feletti lánczhidat is készíté. Az napon, mellyen a' két partot összekötő láncz oszloppaira vala feszítendő, 's a' partot kíváncsiaknak ezrei lepték-el, Telfordon annyira erőt vettek az indulatok, hogy képtelen volt a' munka körül rendeléseket tenni. Visszavonult tehát azon házba, mellyben az építés alatt lakott; az ablaktáblákat berakta, 's a' dolog kimenetelét remegve várta. Végre midőn a' nép örömjaja, mint szerencsés siker előhírnöke, hozzá hatott, 's Telfordnak a' dolog kimeneteléről jelentést mentek tenni, térden állva találták, első nagy tervének sikerüléseert az Istennek halát adva.

Tökéletes könyv. — Bizonyos vagyontalan tiszt, ki minden szegénysége mellett is anyját és hugát gyámolá, írói pályára adta magát, hogy

ezzel is valamit szerezzen. Munkái többnyire humoristikai vázlatok voltak és jók. A' király némelyikét olvasta közülök a' folyóiratokban, 's azok, szerencsések voltak tetszését megnyerni. Egy ezredi szemle alkalmával megszömlítá a' tiszte: „ön író is; igen esinos darabkákat olvastam öntől; de mért nem ír valamely nagy, egész munkát?“ — „Ha fölséged megengedi azt felségednek ajánlanom, meg fogom próbálni.“ — A' fejedelem méltánylá a' kérést. Mintegy hat hónap mulva csakugyan egy esinos kötetű könyvet kapott a' tiszt munkáiból, melly várakozásának megfelelt. — A' király is küldé egy könyvet a' tisztnek, de lapjait 1.000 ft. banknota tette. Midőn a' tiszt a' fejedelemnek e' hibátlan munkáját kapta, hálája kijelentése után egy 2-dik kötetet is készített munkájához, 's hasonlólag a' királynak ajánlá. — Legközelebbi szemlénél a' tiszthez fordult fejedelem meglelégedéssel kérdé: „no's, hogy' tetszik önnek munkám?“ — „O, fölséges uram, az a' legtökélyesebb, leghibátlanabb munka mind azok között, mellyek valaha kezemben megfordultak; csak egy kívánni valót hagy maga után, — a' folytatást.“ — A' király mosolygott — 's mintegy hónap mulva ismét egy kötetet kapott a' tiszt 1.500 forinttal, de a' könyv táblájára már ez volt írva: „második és utolsó kötet.“

Vakmerő fogadás. Bizonyos lord Berkeley nem régiben sok pénzben fogadott, hogy utazásaiban egyes embertől magát megfosztani nem engedi; 's ha még is valamiképp' ellenkező történnék, a' rablót nem fogja közönséges tolvajnak tekinteni. E' nem lehetlen ugyan, de még is felette kététes fogadás csábító volt a' rablókra nézve. A' hirlapok kikürtölék Berkeley fogadását, 's ez nem sokára a' legszántabb utonállóktól támadtatott-meg; de mindig csak egyesektől. A' lord azonban mindig készen várta őket, 's az ellene támadtak keményen lakoltak; mert vagy megölettek általa, vagy keményen megszabdaltattak: míg végre elérkülve, senki sem bátorzkodott többé utjába állni. Éppen ez időben akarta lordunk a' Staffa szigeten felfedezett odrot megtekinteni és Skócziát megutazni. Argyle hegyeit ez időben egy vérengző rabló, ki a' legszemesebb poroszlok üldözéseit is kikerülé, bátorlanná tette. Ehhez is eljutott a' lord fogadásának hire, 's társai közül egyik pontosan megjelenté neki az órát is, mellyben a' lord Inveraryn keresztül menend. Mac Quarry az oda vezető uton várta Berkeleyt, kinek kocsját alkonyaton csakugyan meg is pillantá. Egy vad sziklahasadás mellé vonult a' rabló, 's itt várta be a' koci eljövetelet. Minthogy azonban már beestéledett, és megtámadókat még sem látott, elszunyadt kocsjában a' lord. Álmából egy férjfi nyers hangja riasztá-fel, ki pisztolt tartván reá, udvariasan mondá: „mylord, erszényét vagy életét!“ — „God damm — kiáltá a' lord, és zsebébe nyult, mintha erszényét akarná elővenni — fogadásomat elvesztettem!“ — „Igen, elvesztette, 's Mac Quarry az, ki egyedül rablá meg a' lordot“ — lön válasza a' magával elégülő rablónak. „Hazudsz, — felelé a' lord hideg vérrel — egyik társaid közül hátad megett áll.“ — „Az nem lehet!“, — kiáltá a' rabló hevesen és akaratlanul hátra tekintve, meglátandó, ki van háta megett. E' pillanatot használá Berkeley, és erszény helyett pisztolt vonván elő zsebéből, a' rablót lelövé. Ez idő óta senki sem próbálta őt megrabolni.

Nőtől irtó zó. — Gautier Prosper 100 frankot vett-fel mesterétől. Ut közben egy régi barátjával találkozáván, azt egy vendéglőbe vitte; honnan midőn kijönnének, érezni kezdé, hogy a' jóból sokat vett-be. Álom környezvén-meg, nem soká gondolkodott, hanem egyik legnépesebb utszán

egy gerendára ledült és elaludt. Javában hortyogott már, midőn egy nő személy hozzá lépett, 's karjánál rángatni kezdé. „Hej, boros kancsó, ébredj“ — kiáltá kétségbeesést kifejező tekintettel. Nehány utszánmenő látván a' nő törekvését, megállott, 's kérdezé tőle, mit akar a' boldog mámorossal. „Férjem — lön a' nő válasza — 's minthogy pénzünk nála van, könnyen kivethetné valaki zsebéből.“ — „Vegye hát magához“ tanácslák neki némellyek. Egy rendőr-biztos, ki hasonlólag arra ment, még maga segíté a' pénzt Prosper zsebéből kivenni. A' nő még egy ideig mellette állott, azután eltűnt. Midőn a' felébredt Prosper pénzt keresné, egy szomszédja értesíté, hogy neje vette magához. „Nőm“ — kiáltá felriadva — hát Ádám vagyok én, hogy bordám-ból egy Éva alakult, mig aludtam? Nekem soha sem volt nőm.“ — „Ugy meglópták önt -- felelé szomszédja. „Mindegy, de legalább nincs feleségem. Inkább semmi pénz mint feleséget!“

EMLEKMONDÁS.

E r ő k ö d é s .

Mit használ nagy erőt készíteni magunkra tovább is,

Hogy ha tehetségünk nincsen megtörni haragját

A' fölgerjedtnek.

CZUCZOR GERGELY.

Gazdagság. Olyan az emberséges ember kezében a' gazdagság, mint a' Nil folyója; — kiömlik partjai közül, 's árjával termékenyít.

FÁY A. után K. H. K. J.

Észmorsák. Ha szivességeddel vársz, mig az iránt barátod felszólít, — lealacsonyítod szivességedet alamizsnává, 's barátodat koldussá.

Dicsre törekvés a' nagy hőst jeleli, dics-megvetés a' nagy férjfit.

SZÁSZ KÁROLY után Hábor N. Enyedről.

A' szépség ajánló levél, mellynek hitele nem tartós.

A' szerelemmel tréfálódó asszonyok olyanok, mint a' gyermekek, kik éles késsel játszanak, 's többnyire megsértik magukat.

KOVÁCS MARIA.

Tréfarejtvény.

Im, vedd rajzát életemnek,

'S kitalálhat'd nevemet,

Nőnem házi barátjának

Választott-el engemet;

Pedig ki rút, sima szájjal

Szépnek soh' sem nevezem;

Sőt minden testi hibáját

Őszinte fölfedezem.

A' szépet szembe dicérem

A' tettétést nem ismerem.

Amde mindkettő szeret,

Nálam nélkül nem lehet.

M—OR Gyuláról.

Előbbi rejtvény: csikó: